

РЕШЕНИЕ

№ 3132

гр. София, 19.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 09.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **3102** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Делото е образувано по жалба на С. И., гражданин на К., родена на 9.4.1996 г., срещу решение № УП-ОК-5/9.3.2020 г на интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на оспорвания е отхвърлена, като явно неоснователна, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Иска се отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на процесуалните правила и на материалния закон и в несъответствие с целите на закона. Твърди, че не са обсъдени и анализирани всички факти, от които да бъде установена обективната действителност. Мотивите са общи, бланкетни и стандартизирани, в нарушение на чл. 75, ал.2, б. а ЗУБ и Директива 2013/32/ЕС за индивидуално разглеждане на молбата.

Ответникът по жалбата - интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли. Правилно е преценено, че не са налице предпоставките на чл. 8 и 9 ЗУБ. Жалбоподателката не е обективирала основания по чл. 8 ЗУБ.

Прокуратурата на РБ не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, счита, че се установява следната фактическа обстановка.

Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила от жалбоподателя до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). В регистрационния лист е отразено, че е родена на 9.4.1996 г., в [населено място], К. /К. острови/, гражданка на К., етническа принадлежност – багени, религия – юсюлманка, неомъжена. Личните му данни са установени въз основа на представен паспорт.

В интервю за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, жалбоподателят твърди, че е мюсюлманин. Пристигнала е в страната легално, с полет до И.. Оттам е взела автобус и е пристигнала в РБългария. Твърди, че баща ѝ е починал 2004 г., а същевременно – е на 89 г. Не е имала никаква заплаха, отправена към нея лично. Не е имала проблеми с официалните власти. Не е членувала в политическа партия или организация.

В интервюто е посочила, че семейството ѝ е поискало да я омъжи за възрастен човек. Тя е отказала и поради това семейството ѝ я е изхвърлило. Затова и намерила начин да напусне страната. Напуснала е страната, за да работи. Не е завършила образоването си, тъй като не е взела изпитите си. Търсила е работа като чистачка в страната по произход.

По делото е представена справка относно К. острови - № МД-136/28.2.2020 г. Съгласно тази справка нито един закон не ограничава правата на жените да участват в политическия процес, наравно с мъжете. Законът предвижда равни права във всички сфери. Нещо повече – местните култури са традиционно матриархални. В материал на фондация „P.“ К. острови са приети като най-добрата страна за жените в арабския свят.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.70, ал.1, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че бежанската история на жалбоподателката е недостоверна. Независимо от това, не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма. Изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне страната по произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Напускането на чужденеца е определено от лични, битови и икономически причини.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорвания е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост. В разглеждания случай липсват такива обективни белези, за да се приеме, че е налице осъществено спрямо жалбоподателя преследване.

Съдът споделя изводите на ответника за недостоверност на изложената от жалбоподателя история. Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства, които да опровергават тези фактически изводи, които съдът възприема.

Е. защо следва да се направи извод, че от твърденията на оспорващия пред съответното длъжностно лице в ДАБ не може да се приеме, че е осъществено именно спрямо него преследване от страна на властите в родината му, нито за оказване на конкретен контрол или натиск от друга група или групировка по причини на етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група. Не може да се направи извод и от събраните по делото доказателства, че спрямо кандидата е осъществено преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната му по произход.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилието в К., административният орган е установил, че в държавата по произход на чужденеца, не се установява такава. Нещо повече – в някои отношения жените са в по-благоприятно положение

От доказателствата по делото не може да се направи извод, че са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, което обстоятелство е относимо към

предоставянето на хуманитарен статут.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в република България. Личните мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, съобразно фактите и обстоятелствата от личната история на чужденеца и въпроса относно сигурността в М.. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. И., гражданин на К., родена на 9.4.1996 г., срещу решение № УП-ОК-5/9.3.2020 г на интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците

Решението НЕ подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: